

Kapitel 2: Hjemkomst

Den syvende måneds tyvende dag (20/7 558)

”Den er vokset,” konstaterede Breke da de nærmede sig deres hjemby Lyngø.

”Som mor har skrevet,” sagde Sylgja og ønskede sig mere end nogensinde at hun havde haft sine øjne.

”Netop, og der er kommet faste handlende,” konstaterede Breke mens de red ind i landsbyen.

”Ikke længere noget med en smed og en skomager som de eneste handelsfolk. Det pynter.”

”Kan du overhovedet huske byen?”

”Så lille var jeg heller ikke.”

”Jo, du var, og du var meget mindre. Ting og især bygninger ændrer proportioner når du selv bliver større.”

”Måske, en ting husker jeg dog. Der var ingen kro dengang.”

”En kro? Hvor sjovt. Hvem står mon i den?”

”Som om jeg kan se det udefra,” sagde Breke der hellere ville beskrive stedet. ”Den er bygget solidt nok til at vejfarende kan besøge den. Bedre end tavernaen overfor. Jeg vil vædde med at man kan få vin der.”

”Det ligger i ordet.”

”Ja ja, kloge, vi må nok hellere nøjes med at tage lidt øl med fra bryggeren.”

”En brygger, wauw, det står virkelig godt til her.” Sylgja fløjtende imponeret og kom til at tænke på. ”Vent lidt, den kro, var der ikke noget med at ...”

”Og her kommer kromutter, selveste Yrsa Alofsdatter.”

Breke råbte de sidste ord ud og omfavnede sin søster der kom dem i møde.

”Breke Arngrimson, den fortabte søn vender hjem.”

”Fortabt er måske så meget sagt.”

”Væk har du været.”

”Sandt nok, og det her er?”

Yrsa præsenterede ham for sin ældste datter og viste ham ind på kroen. ”Du må møde min mand. Han vil blive lykkelig over at møde en af Aut Vitres folk her i provinsen.”

”Jeg er ikke alene,” sagde Breke en smule anstrengt.

”Nej, selvfølgelig, Sylgja, hvordan går det?”

Sylgja hilste på søsteren og humpede med ind i kroen. Breke bemærkede hvor mange der så efter dem. Han kunne ikke beslutte sig for om de var mest opmærksomme på hans sværd og skjold eller søsterens lamme krop. De skulle nok finde ud af hvad der var værd at glo på.

”Gundar,” råbte Yrsa til manden bag bardisken. ”Dette er min bror, den store heksejæger Breke af Aut Vitre.”

Gundar trådte frem og hilste på Breke med et kraftigt håndtryk. Det var ingen sag at forstå hvordan manden havde fået tilnavnet Kraftig.

”Du er så hjertelig velkommen hos os,” sagde Gundar og tilbød at vise Breke rundt i baglokalerne.

Sylgja nikkede til Breke. Hun var fint tilpas med at få lov til at sidde lidt i den blødeste stol i kroen og hvile sig oven på rejsen. Den eneste der forstyrrede hende var en af søsterens børn som listede rundt om hende.

”Du må gerne røre,” sagde Sylgja der fornemmede at barnet var meget optaget af støtterne på det svage ben. ”De er lavet af en dygtig træskærer ved navn Taslagi.”

Barnet rørte ved træstøtterne og selve benet.

”Kan du gå rigtigt?” spurgte barnet der var for lille til at Sylgja kunne afgøre på stemmen om det var en dreng eller en pige.

”Ikke ubesværet,” sagde Sylgja og rejste sig fra stolen. ”Men jeg kan stavre rundt.”

”Wauv,” udbrød den lille og klappede i hænderne da Sylgja gik nogle skridt og fandt tilbage til lænestolen uden hjælp.

Sylgja satte sig igen.

”Er det rigtigt at du ikke kan se?” spurgte barnet.

”Det er korrekt,” bekræftede Sylgja.

”Jeg kan se,” sagde barnet.

”Det var godt,” sagde Sylgja og lo let.

”Jeg hedder Helga,” sagde pigen. ”Mor siger at I har været væk længe.”

”Det har vi. I næsten seks år.”

”Jeg er fem år.”

”En stor pige.”

”Og jeg har engang set en der var blind ligesom dig.”

”Nå, det har du.”

”Ja, og hun kunne kun sidde og tigge. Er du også en tigger?”

”Nej, jeg klarer mig med din onkels hjælp.”

”Er han farlig?”

”Breke? Nej, han er sød.”

”Heksejægere er ikke søde.”

”Såeh.”

”De brænder folk.”

”Ikke Breke, der er mange forskellige folk indenfor Aut Vitre.”

Før pigen kunne spørge om mere, kom de voksne tilbage fra rundvisningen og fyldte rummet med snak. Yrsa sørgede for at pigen fandt sin plads og lod den trætte søster være. Resten af besøget gjorde alle deres bedste for at ignorere Sylgja der kun blev hilst på når en af de gamle kendinge fra byen kom forbi for at hilse på den berømte søn som var vendt tilbage til sit år hos familien.

Deres anden søster Halldis kom forbi og præsenterede dem for sine børn med Orgerd Sadelmager, hvis eneste kunder i byen var Torgerd og borggreven. Resten af tiden brugte han på at rejse til Rosenborg og andre fine steder med sine fint bearbejdede sadler. Den særlige beskæftigelse var til gengæld en af de bedre betalte i byen, og familien sad godt i det.

Torgerd var nok den bedst stillede af Arngrim og Alofs børn. Hendes mand Olaf Enøje var blevet den største gårdejer i hele Lyngø og havde ikke mindre end to karle og fire knægte fast i sit sold. Deres formue blev ikke mindre af at Torgerd var borggrevens højre hånd og fortrolige. Han havde aldrig glemt hendes indsats i de hektiske dage omkring magtskiftet, og han huskede også Breke for dennes tapre dåd. Selv Sylgja huskede han, om end det var med noget mindre begejstring.

Fra kroen fortsatte de to søskende rundt i byen og endte hos forældrene der boede i en af de fineste gårde i byen som tidligere havde været præstens. Der blev de mødt af deres forældre og ældste bror Rollaug som ventede pænt på at det blev hans tid til at overtage gården, så den blev en rigtig slægtsgård med navnet Arngrimson som arv. Også her fik Breke en overstrømmende modtagelse, mens Sylgja blev mødt med en blanding af væmmelse og flovhed. Kun deres far virkede ligeså glad for at se sin datter som sin søn. Han fik hende til at fortælle om ritualerne i Wykks Orden og lyttede med glæde på hendes beskrivelser af planternes mangeartede dufte.

”Du burde bruge hende i kroen,” sagde han til Yrsas mand Gundar Kraftig da de var sammen

dagen efter. ”Hun har en finere fornemmelse for sammensætningen af smage og lugte end nogen her i byen. I går lavede vi mad sammen, og det blev det fineste måltid.”

Gundar Kraftig gjorde som hans svoger anbefalede og fortrød det ikke. Sylgja forstod virkelig noget om smag og lugt der undslap det menneskelige øjes alt for ensidige fokus på det synlige. For Sylgja selv var det rart at have noget at lave. Hun havde frygtet at hun ville få lov til at sidde i et hjørne og sygne hen. Med arbejdet på kroen der også inkluderede udvikling af øllet i bryggeriet, fik hun bevist sit værd. Desuden gav det hende mulighed for at være nær søstrenes livlige børn der hurtigt lærte hende at kende som tante Sylgja. Hvor de voksne forblev forlegne over hende, generede det ikke børnene det mindste at hun var blind og lam, og nogle gange glemte hun det næsten selv når hun var i deres selskab. Næsten, altid blev det kun til næsten at glemme.

...

”De er så små,” udbrød Breke ved gensynet med Lyngøs aeloner. Da de rejste havde de voksne af dem været højere end ham. Nu kunne han se hen over hovedet på dem alle. Han var i det hele taget stor i forhold til landsbyens indbyggere der virkede små som dværge sammenlignet med de stærke krigere han var vant til at omgås. I Gaistholm gik han mellem store mænd og bredskuldrede ogriner. Her var han blandt de højeste, og aelonerne var som små børn i forhold til ham. Denne størrelsesforskel burde måske ikke have gjort nogen forskel, men det spillede en større rolle end han havde forestillet sig.

”Havde du regnet med at de var anderledes end andre aeloner?” kommenterede Sylgja med et smil.

”Nej, selvfølgelig ikke, men jeg var meget mindre dengang, ikke større end de unge aeloner,” sagde Breke.

”Hvordan bor de?” spurgte Sylgja interesseret.

”Småt,” var det første ord der kom til Breke. ”Deres huse er så små, og deres del af byen er så lille. Det er svært at forestille sig at jeg gik på eventyr her som barn.”

”Sammen med mig og Ottar,” huskede Sylgja ham på.

”Netop, I var med. Ottar elskede aeloner fordi de var mindre end ham.”

”Som jeg husker det, nød han også deres sans for spøg og skæmt.”

”Det gjorde han helt sikkert,” indrømmede Breke og forsøgte at komme på hvad der skulle have været sjovt ved disse ture ind i aelonernes illusioner.

”Hvordan ser de på os?” spurgte Sylgja der fornemmede en anspændt spænding omkring sig.

”Alle flytter sig for mig og stirrer på os begge. Det er faktisk ret irriterende.” Breke gik nogle skridt direkte hen til en bager med to kunder som ingen tid havde til at komme væk.

”Skræmmer vi jer?” spurgte Breke med renserne krav om hurtigt svar.

”Narh, ikke rigtig, forstyrrer måske, nogle er sikkert nervøse for hvad I gør her,” vrøvlede en aelon med store bakkenbarter i fattigt tøj. ”Der er jo dem der siger at I boede her engang.”

”Det gjorde vi,” bekræftede Breke. ”Dengang var vi kun børn. Nu er vi et trin højere.”

Aelonen så op på den høje Breke og nikkede. ”Høj, det er du, også din søster.”

”Hun kan tale,” sagde Breke vredt.

”Selvfølgelig, undskyld frøken,” beklagede aelonen. ”Jeg ville ikke fornærme nogen. Det er bare at I er mennesker.”

”Hvad rolle spiller det?” spurgte Breke.

”Breke,” sagde Sylgja og tog hans hånd. ”Lad os gå!”

”Gå? Hvorfor dog det?”

”Kom nu bare, jeg har brug for at vi går.

”Har du smerter?”

”Altid, kom nu.”

Breke ville indvende noget, men tog sig i det. Sylgja stod fast på sit når hun var i det humør. Han ville gerne have sagt mere til Sylgja og aelonerne. Til sidstnævnte gruppes lettelse fulgte han sin søster tilbage til familiens hus hvor de boede.

Så snart de kom ind ad døren, sank Sylgja udmattet om i en stol. Breke havde ikke den samme ro i sig. Han gik hvileløst rundt i stuen og grublede over den kølige modtagelse hos aelonerne. De var trods alt hans gamle allierede fra opgøret med borggreve Arawik som han i sin fantasi havde ophøjet til at være trofaste kampfæller.

”De afviste os,” sagde han endelig. ”Hvad har vi nogensinde gjort dem? Er vi ikke deres gamle allierede og frænder?”

”Allierede i et oprør mod en forhadet borggreve var vi,” anerkendte Sylgja. ”Frænder har vi aldrig været. Som børn legede vi med nogle af de små folk. Det meste af tiden holdt vi os dog hver for sig. For selv om far og mor på hver deres vis opfordrede os til åbenhed, var de i praksis fanget i de lokale fordommes lokal og regnede kun de lokale aeloner for at være marginalt bedre end tresinere og gobliner.”

”Du siger altså at det har været løgn når jeg har fortalt om hvordan aelonerne var lige med mennesker i Løvdal?”

”Ikke løgn, men et barns opfattelse,” ordene ramte Breke hårdt, hvilket Sylgja mærkede uden at se brorens ansigtsudtryk. ”Som børn havde vi fri adgang til aelonernes bydel, og det har vi for så vidt også i dag. Forskellen er blot at vi som børn var velkomne, mens vi som voksne bliver opfattet som slavehandlere og undertrykkere.”

”Det er en uretfærdig anklage,” protesterede Breke.

”Er den mere ukorrekt end alle fordommene om aeloners tyvagtige adfærd?” spurgte Sylgja. ”Vi mennesker tillader os at se ed på alle andre fordi de er svagere end os. Aelonerne har ret til respekt på lige fod med os. De får bare ikke den samme anerkendelse.”

”Lagil var med til at vælte borggreven.”

”Blev han nævnt bagefter?”

Breke svarede ikke. Han vidste at det kun var menneskene der var blevet krediteret for indsatsen. Selv Shara havde de ignoreret bagefter. Dengang havde han opfattet det som de naturligste i verden. Når han så tilbage på det her nogle år efter, forekom det ham at være uretfærdigt. Det fik ham dog ikke til at mene at aelonerne havde handlet ret over for dem.

”Jeg må snakke med Lagil,” sagde Breke den næste morgen. ”Han vil vide hvem jeg virkelig er. Vi har trods kæmpet sammen.”

De næste dage fik Breke lidt mere dialog i gang med aelonerne der for det meste holdt sig for sig selv i deres bydel. Hans allierede fra opgøret med den tidligere borggreve, aelonen Lagil viste sig at være vanskelig at komme i kontakt med. Efter at have spenderet tid i fængsel for at have ”lånt” noget bestik og nogle lysestager fra slottet, havde han opgivet at leve sammen med de nærtagne mennesker. I stedet havde han tilsluttet sig en gruppe tresinere der sidst var blevet sendt på vej østover.

”Jeg forstår ikke at så lille en sag kunne have så stor betydning,” beklagede Lagils mor sig. ”Og Lagil var tilmed en krigshelt. Havde det ikke været for ham, ville den korrupte borggreve aldrig være blevet væltet.”

”Måske ikke,” sagde Breke og skyndte sig at tilføje. ”Lagil var en stor hjælp, ja ligefrem afgørende for udfaldet af opgøret. Jeg ville aldrig være kommet ud af borgen, hvis det ikke var for ham.”

”Og så tog Aut Vitre og præsten al ære for at have fældet slynglen,” ærgrede Lagils mor sig.

”De gjorde også det meste,” indvendte Breke.

”Hmf, det er altid de store der skriver historien,” fnøs Lagils mor og brokkede sig videre til Breke og de forsamlede aeloner der bakkede hende op.

Breke fandt det klogest at fordufte og havde fra den dag ganske lidt at gøre med aelonerne, hvilket tilføjede ham en del smerte. For nok var anklagerne mod Aut Vitre usande, men ikke desto mindre forstod han dem så langt som de angik aeloner i ordenen. Ganske vist gik der fortællinger om aeloner i Aut Vitre. I sin tid i ordenen havde Breke ikke set en eneste. Når han tænkte over det, var stort set alle ordenens medlemmer mennesker. De eneste udefra var de samarbejdende ogriner i Wykks Orden, samt et par dværgsmæde.

”Hvor er gamle Andir Orlan?” spurgte Breke sin søster et par dage efter hjemkomsten.

”Dværgen?”

”Ja, fulderikken.”

”Han blev syg og døde,” sagde Torgerd der havde givet dem ophold hos sig. ”Der var ikke meget andet end druk i den sure dværg.”

Breke kunne ikke lade være med at føle et vist vemod over beskeden. Andir Orlan havde altid været en særling, men han var samtidig noget af det der forbandt Lyngø til den barndom som Breke havde lagt bag sig. Med ham borte var også dværgene væk fra Lyngø. Nu boede der kun mennesker og aeloner. Til gengæld var der flere på gennemrejse hver dag end der plejede at være på et helt år. De kom alle steder fra og talte alle mulige sprog. Af og til kom der tilmed en trold forbi. Når det skete hentede Breke Sylgja og fik hende til at tale med dem på deres eget sprog, hvilket vakte almindelig opsigt hos de lokale og stor taknemmelighed hos troldene der var vant til at blive betragtet som umælende dyr.

I det hele taget sørgede Breke for at besøge sine søstre så meget som muligt. De gav ham varme og tag over hovedet, hvis han var der på de tidspunkter af dagen hvor det var passende. Langt det meste af hans tid blev spenderet på borgen i selskab med byvagten og de lokale soldater. Borggreven mente at det var på sin plads at tage sig ekstra af den unge Arngrimson når nu han var i byen og trænet i våbenkunst.

”Vi har meget få med dine evner her,” sagde borggreven. ”Forhåbentlig bliver der heller ikke brug for at drage våben. Man ved dog aldrig, man ved dog aldrig.”

Deri havde borggreven naturligvis ret. Ingen vidste hvornår dagen for vold indfandt sig inden den oprandt. Desuden havde Breke spillet en rolle i borggrevens opstigning fra præst til hersker over byen. Erhvervet var muligvis mindre fortryllende nu hvor det var hans end det havde virket på afstand. Magtens tiltrækningskraft var dog stor, og som borggreve havde Egald flere gange deltaget i rejser til både Kezhavn og de andre byer på halvøen. Et par gange havde han endda deltaget i rejser til Traneborg som en del af Baron Rosenmarks følge.

”Med din alder in mente har jeg tænkt mig at du skal træne sammen med lærlingene,” sagde borggreven. ”Du er sikkert foran dem på mange punkter, men det får vi at se. Hvis du har de evner jeg forventer af selv en dreng fra Aut Vitre, vil jeg have brug for dig i vagten. Vi skal holde øje med de lokales ve og vel, drage omsorg for højkongens gods og inddrage de nødvendige skatter til både konge, guder, hertug, baron og Lyngø selv.”

”Som tilknyttet Aut Vitre kan jeg ikke være en del af holdet der står for skatteopkrævningen,” sagde Breke med al den selvtillid en tolv-årig kunne sætte op overfor sin voksne overordnede.

”Dette ønske vil jeg respektere,” sagde borggreven. ”Så længe du husker at Aut Vitre har ladet dig gå. Det næste år vil ingen i ordenen regne dig for et medlem. Skatteopkrævning har jeg dog rigelig

med folk til. Din opgave kommer til at være af en helt anden karakter. I første omgang handler den alene om at du skal finde dig tilpas blandt mine mænd og lære hvordan vi gør tingene her på egnen. Du vil også få tid til at tage dig af det der har at gøre med den mere spirituelle del af din oplæring. Har du lært at tappe ind i de magiske strømme endnu?"

"Den del venter til dette år er omme," sagde Breke.

"Glimrende, det er godt." Borggrevens ord blev sagt på en måde der gjorde det umuligt for Breke at afgøre om han mente dem, eller han var skuffet.

"Det er hvad I vil have af mig?" spurgte Breke for at være sikker.

"Præcis," sagde borggreven og gjorde et lille ophold inden han satte trumf på. "Vi vil dog forvente at du bruger tid i kirken. Grane vil tage sig af den del af din oplæring."

"Grane?"

"Du har endnu ikke mødt vores nye præst Grane," konstaterede borggreven. "Der har været flere præster i byen siden du forlod os. Grane har været hos os et lille års tid nu. Han har set frem til at få en elev fra Aut Vitre."

Breke hilste noget mere formelt end borggreven var vant til og trak sig tilbage for at blive sat nærmere ind i sine opgaver af borggrevens højre hånd, hans søster Torgerd. Hun var netop i gang med en lektion med de yngste rekrutter. De fire drenge var på Brekes alder og så for halvdelen vedkommende ud til aldrig at have et rigtigt sværd i hånden. Et par af dem var mere erfarne, og Breke gættede på at de var sønner af gamle vagter. Formiddagen gik med at lære drengene basal kamp ved hjælp af kæppe og træsværd. Drengene så ud til at more sig, og de var ydmyge over at have en af Aut Vitres lærlinge blandt sig.

"Borggreven er rimelig nok," sagde Torgerd da de sad ved middagsbordet og indtog et velfortjent måltid. "Han har prøvet at skjule hvor meget det betyder for ham at det er hans by der har en af Aut Vitres sønner i oplæring."

"Det var mere mig der oplærte de drenge end noget andet," sagde Breke og så over på de fire drenge der var trætte ovenpå formiddagens anstrengelser.

"De skal kun lære det basale om våbenbrug og hvordan man ser truende ud," sagde Torgerd. "Engang vil de måske stå overfor en røver, et par gobliner eller sågar en trolde. Ingen af dem forventes at kunne tage ansvar til noget på egen hånd."

"De vil have svært ved at holde selv en snotling på afstand," mente Breke.

"Tjah, de er jo lige startet på deres oplæring."

"Ingen tolv-årige hos Aut Vitre er så svage."

"I er blevet trænet i flere år når I er tolv," sagde Torgerd formanende. "Disse drenge er lige kommet fra høsten, og de skal hjem igen når kartoflerne skal tages op. Du må acceptere den funktion de skal udfylde. Vi kan ikke alle være store riddere i skinnende rustninger."

"Er det sådan folk ser Aut Vitre?"

"Nok ikke ordenen," medgav Torgerd. "I er snarere de brutale heksejægere som kommer når dæmonerne besætter folk og driver dem ud af de stakkels ofre."

"Så vagterne her går kun rundt i byen og ser skræmmende ud," sagde Breke med slet skjult foragt.

"De er oplært i våbenbrug og kan bruge både sværd, økser og hellebarder," forklarede Torgerd. "Det er ikke alle der bukker nakken når en vagt beder dem om at dæmpe sig og vise papirerne. Nogle gange må der mere kontante midler til end andre. Som regel er det dog nok at vi dukker op."

"Sådan må det være," sagde Breke og erkendte at det var den måde verden var indrettet på. Selv i Gaistholm var der lokale vagter som holdt styr på de rejsende og de fulde bønder. Og Aut Vitre havde deres opkrævningsruter som sikrede ordenens tilstrækkelige ressourcer. Ingen kunne klare sig uden korn og bytte nok til at holde folk og bygninger ved lige.

”Hvad med borggreven?” spurgte Breke da drengene var blevet sendt i seng.

”Hvad med ham?” spurgte Torgerd tilbage.

”Hvordan er han?”

”Hæderlig, hvis det er det du vil vide.” Torgerd gav ham intet uden et direkte spørgsmål.

”Han var ikke vores bedste ven som præst,” sagde Breke med tydelig insinuerende.

”Vi kæmpede sammen med ham i opgøret mod hans bror,” mindede Torgerd ham om.

”Det skete først efter vi havde sikret os Aut Vitres støtte,” fremhævede Breke.

”Skulle vi være gået imod dem?” spurgte Torgerd drilsk.

”Det er ikke det jeg siger,” forsvarede Breke sig.

”Jeg ved hvad du siger,” beroligede Torgerd sin bror. ”Der sker noget med folk når de får ansvar. For nogle fører det til højrevethed og tåbelige beslutninger. For andre får det det bedste frem i dem. Egald er ikke perfekt, og det forsøger han heller ikke at give indtryk af. Han gør hvad han kan og er rimelig i sin omgang med folket. De fleste kan lide ham for det han er.”

”Hmm.” Breke kunne ikke komme på mere at indvende. Hvis Torgerd virkelig troede på den tidligere præst, havde han ingen grund til at tænke anderledes. Han var drengen i dette foretagende. Torgerds autoritet var indiskutabel. Det var trods alt de færreste kvinder der blev udråbt til riddere og ledte deres egen styrke.

I ugerne der fulgte, fandt Breke sin plads på borgen og i kirken. De fleste dage trænede han sammen med vagterne. Torgerd forsøgte at anvende ham som læremester for de yngste blandt dem, men hun indså at hans baggrund fik ham til at tage træningen alt for alvorlig. Han troede at alt handlede om liv og død og glemte at disse drenge blot skulle lære det basale. Efter flere forsøg blev han derfor sat til at træne med de voksne vagter der havde svært nok ved at håndtere hans hårdhed som de hurtigt fik respekt for og lærte at forsvare sig imod. Trods den hårde træning satte vagterne pris på at have en øvet sværdkæmper hos sig. En måned inde i sit år hos en lokal myndighed havde Breke fået dem trænet op, så de ville kunne stå imod en røver og gøre en forskel, hvis nogen satte sig imod skatteopkrævningen.

...

Den eneste i familien som virkede urolig ved Brekes hjemkomst, var hans ældste bror Rollaug som stod til at overtage den fædrene gård. Breke havde aldrig været tæt på den fjorten år ældre bror, og han opdagede ikke at der var noget anstrengt ved ham før Sylgja gjorde ham opmærksom på det efter en aften hvor hele familien havde været samlet på kroen.

”Han frygter at du er kommet hjem for at tage hans plads,” sagde hun til Breke.

”Hvad gør han?” sagde Breke vantro.

”Når en yngre bror kommer hjem med krigererfaring sker det at han skubber den ældre bror til side og tager hans plads,” sagde Sylgja.

”Det har jeg ikke tænkt mig,” sagde Breke med afsky i stemmen.

”Det ved jeg,” sagde Sylgja. ”De andre er mindre sikre.”

”Ved alle Fernos djævla da osse.”

”Netop, det er din djævelske side de frygter.”

”Men jeg er jo kun en dreng.”

”Er Rollaug større end dig?”

”Hvad betyder det?”

”En dreng vokset op som kriger har det med at være større end bondedrengene. Du er sikkert den største i familien eller godt på vej til at blive det. Hvis du vil være herre over slægten, er den din.”

”Sikke noget sludder.”

”Så langt fra, det er almindelig kutyme.”

”Ikke med mig,” fastslog Breke.

Dagen efter gik han op til Rollaug og sagde det som det var.

”Mit sværd er dit,” sagde Breke og satte sig på hug og rakte sværdets skæfte frem mod sin bror der så mere skræmt end overrasket på broren.

Sylgja stod ved siden af og fulgte optrinnet. Endnu engang ærgrede hun sig over ikke at kunne se. Det måtte være et kosteligt syn at se den hærdede bonde blive tiltalt som en ridder af sin i alle henseender mere kampstærke lillebror.

”Nej, du skal ikke sværge mig troskab,” sagde Rollaug. ”Du er min bror, og jeg er glad for at du er her.”

”Netop derfor skal du vide at jeg er din loyale støtte,” sagde Breke og blev siddende.

”Jo ja, så javel, rejs dig,” sagde Rollaug og gik et skridt tilbage da Breke rejste sig og tog fat i sværdskaftet og puttete sværdet tilbage i skeden hvor det hørte til.

”Det er godt at det er på plads,” sagde Breke og vendte sig fra broren der så på Sylgja som havde svært ved at holde et grin tilbage.

Ingen af dem talte om episoden igen, men Sylgja gemte den i sit indre som et bevis på at Breke var bedre end alle hendes andre søskende tilsammen. Synd at han var sådan en stivstikker. På den anden side havde det ikke været sjovt, hvis han havde været anderledes.

Den niende måneds syvende dag (7/9 558)

”Breke.”

”Ottar, min bror, godt at se dig.”

”Du har forandret dig. Havde jeg ikke vidst at det var dig på tøjet, ville jeg være gået forbi dig uden at have genkendt dig.”

”Sådan er det at gå fra at være en lille dreng. Du er selv ganske forandret, om ikke uigenkendelig.”

”I lærer vel noget om at genkende folk.”

”Det gør vi. Godt for faget.”

”Du kan lide det?”

”Det meste af tiden.”

”Så du har ingen ambitioner om at slå dig ned her?”

”Stedet er bedre end det jeg forlod, men nej, jeg planlægger at vende tilbage når mit år er omme.”

”Og vores søster?”

”Du er den eneste der har spurgt efter hende før jeg bragte hende op.”

”Jeg husker den dag. Hun var fjernet fra os inden jeg fandt ud af hvad der var sket. Da jeg endelig fik det at vide, var hun hele tiden i den store kvindes varetægt. Jeg fik ingen chance for at se hende, eller sige farvel til hende.”

”Du kan se hende nu.”

”Gerne.”

De to brødre gik hjem til Sylgja uden flere ord. Hun sad udenfor slægtsgården og skrællede kartofler. Det var et erhverv selv en blind kunne overskue. Ottar stoppede op en snes skridt fra hende. Da Breke vinkede ham tættere på, holdt han igen. Breke kunne ikke gennemskue om det var modstand mod det han så, eller det var usikkerhed for hvad han skulle sige, måske var det begge dele på samme tid.

”Kom og mød din søster,” sagde Breke endelig. ”Sylgja, din bror Ottar er her.”

”Ottar,” sagde hun og rakte en hånd ud som han tog. ”Jeg tror de glemmer hvor tætte vi var.”

”Det gør de.”

Breke så overrasket på dem. Det han havde forestillet sig kunne blive et akavet møde mellem to søskende der havde været så forskellige som dag og nat, viste sig at være en forening af to ligesindede sjæle. Den irriterende storebror han kendte, var en noget anden lillebror for Sylgja. Deres barndom havde været i fuld flor da Sylgja var blevet stjålet ud af Ottars liv, og han havde lidt for det lige siden. Med hende var den barnlige uskyld blevet flået fra ham og havde efterladt ham som den mindste i en søskendeflok af succesrige børn hvor han var blevet det sorte får. Han havde nydt det da han var blevet sendt hjemmefra for at vogte får. Der var endelig noget han kunne klare uden at have andre til konstant at dirigere rundt med sig.

”Da jeg hørte at I kom hjem, var det alt sammen, Breke mig her, og Breke mig der, og Breke mig alle vegne. Der gik længe før jeg forstod at Sylgja også var vendt tilbage.”

”Hvor længe?” spurgte Breke.

”Nogle dage siden.”

”Nogle dage?”

”Fik du ikke besked om at vi kom begge to?” spurgte Sylgja.

”Det var jo Breke der var den store begivenhed,” sagde Ottar.

...

”Fortalte I ingen at Sylgja kom,” råbte Breke ad sine forældre. ”Er hun en at være flov over? Kan I ikke sætte pris på alt det hun kan?”

”Vi gjorde hvad alle forældre ville have gjort,” sagde Arngrim. ”Ingen har været mere glad for at få hende hjem end mig, og du ved at det er rigtigt.”

”Hvorfor så ikke annoncere det vidt og bredt?”

”Din far mente at det var bedst at beskytte vores lille pige,” sagde Alof.

”Beskytte? Mod hvad?”

”Folk.”

”Hvis nogen har et problem med min søster, kan de tage det op med mig,” råbte Breke og lagde hånden på sit sværd. ”Hun er her på grund af mig, og jeg er her fordi hun rejste sammen med mig. Fra nu af skal alle have at vide at hun er her, og hun skal behandles med den respekt som hun fortjener.”

Forældrene svarede ikke. Alof nøjedes med at fastholde Brekes blik og fik ham til sidst til at vige blikket. Hans mor havde altid været en streng kvinde, og hun mente at have en pointe når hun traf et valg på sine børns vegne.

”Også jeg rejste med Aut Vitre engang,” sagde Alof stille. ”Jeg har set nok af krøblinge på min vej, og ingen er blevet behandlet med mere respekt end din søster. Du må forstå at vi tager os af hende som vi altid har gjort. Det er vores pligt, og ingen skal sætte spørgsmål ved vores dispositioner, heller ikke en opsætning knægt der tror han er noget fordi hans forældre blev nødt til at lave en aftale længe inden han blev født.”

”Hvad mener du?” spurgte Breke mindre sikker end før.

”Tror du Rodstav havde hentet et hvilket som helst barn?” spurgte hans mor. Da Breke forblev tavs, fortsatte hun. ”Vi rejste en del rundt da vi var unge. Din far var stærk dengang, og jeg var en frisk ung kvinde der nød en mands selskab. Det var dengang din bror Rollaug blev til. En tid rejste vi rundt med en lille dreng i vores følge, og sådan ville vi være blevet ved, hvis ikke vi var blevet ramt af krig og forbandelser. Det tvang os til at slå os ned og lære at kæmpe for tilværelsen i denne sølle landsby.”

”Hvorfor slog I jer ikke ned i Rosenmark?” udbrød Breke der ofte havde spekuleret over netop det.

”Hvem ønsker at leve under baronens konstante overvågning? Nej, vi blev nødt til at finde et sted

hvor ingen kunne gøre os noget. Din far overlevede kun med nød og næppe, og jeg havde mistet min kontakt til gudinden. Vores eneste chance var at påkalde os beskyttelse fra dem der havde svigtet os.”

”Alof,” bad Arngrim der hidtil havde set på optrinnet fra sin lænestol.

”Nej, han har ret til at vide hvem han sværger troskab til,” sagde Alof og fastholdt Brekes blik. ”Din kære Rodstav, den store kriger som din far har fortalt så mange historier om, var ikke andet end en gemen røver der opkrævede skatter og jagede uskyldige folk og kaldte dem hekse og fældede dom over dem. Jeg havde selv observeret dette ved flere lejligheder, og det fyldte mig med afsky. Han var klar til at kaste os i sølet som de udskud vi bekæmpede. Ikke desto mindre kæmpede vi ved hans side i slaget om Karshasville. Vi tabte så eftertrykkeligt at ingen har forsøgt at vende tilbage til det forbandede sted siden. Efter det slag blev vi sendt hertil fordi din far kom herfra. Denne gård tilhørte engang en stor slægt, og vi havde opgivet den for at følge din store krigerven Rodstav. Da vi kom tilbage, fik vi et skur og måtte opbygge alt selv. Resten kender du.”

Alof holdt inde længe nok til at fylde Breke med uro over hvad der nu ville komme.

”Tag ikke fejl, min søn,” sagde Alog endelig. ”Vi tog imod tilbuddet overbevist om at Rodstav aldrig ville få hvad han bad om. Hvor mange får syv børn med overskud til at alle frem til og med det syvende barn når sit syvende år? Skulle vi blive tilsmilet så meget af skæbnen, ville vi være de lykkeligste mennesker i Lyngø.

”Hvordan tror du at årene har været for os? Din far var syg, svækket både fysisk og mentalt. Han knoklede som en ordinær håndværker, han som havde været en helt. Skulle jeg have efterladt ham? Efterladt Rollaug og Torgerd og alle jer andre? Troede du at vi havde et valg? Rollaug vidste hvad han bad om. Jeg siger ikke at han vidste at det ville ske, og han vidste slet ikke hvordan det ville gå med Sylgja. Da miderne tog hende, kunne vi intet gøre, og da han dukkede op med sin hjælp, var den som en forbandelse. Vi mistede to børn den dag. Alt hvad vi har fået siden, har vi måttet kæmpe for.”

Breke svarede ikke. Han stod lidt og stirrede på sin mor og vendte sig derefter. Hendes ord havde ramt ham, men det var mere som en undskyldning for hendes eget sølle liv end noget andet. Inden han gik ud af døren vendte han sig og råbte noget tilbage mod den modløse far og stædige mor. Bagefter kunne han ikke huske hvad han havde sagt. Han var kun sikker på en ting. Hverken ham eller Sylgja ville ikke se dem mere. Deres forældre var fortid. Fra nu af blev de hos Torgerd hele tiden, men hun havde jo heller ikke sagt noget. Ingen havde fortalt Ottar at Sylgja var hjemme, og de vidste at han ikke ville komme for Breke alene. Det var ikke fordi Breke havde savnet broren. Hans fravær havde såret Sylgja som ikke desto mindre bad Breke om at slappe af og undskylde overfor deres mor, da han meddelte hende hvad han havde besluttet.

”Hun er i sin gode ret til at være vred,” sagde Sylgja. ”Rodstav er en stor mand indenfor Aut Vitre. Nogen familiefar har han aldrig været. Faktisk har jeg hørt at han har børn i alle dele af kontinentet, og han har aldrig brugt så meget som en time med nogen af dem.”

”Det er vilkåret ved at være en omrejsende inkvisitor,” undskyldte Breke sit forbillede.

”Utvivlsomt,” medgav Sylgja. ”Det ændrer intet ved at han fremstår mindre behagelig end du ofte beskriver ham. Nu giver du mor en undskyldning, og vi bliver boende her. Torgerd har heller ikke plads til os.”

Breke måtte modstræbende give søsteren ret. Han gik til sin mor og meddelte at de blev boende alligevel, og hun gjorde til gengæld intet for at få ham til at indrømme sine fejl.